

Jasmin Daamen

Brokstukken van Liefde

Work in progress

Inhoudsopgave

Met mijn handen

Niet weggaan nu

Van de Twee

Ik zeg mijn baan op

Met mijn handen
graaf ik
een weg naar beneden
wortels
zoveel vertakkingen
ooit en nu
op de tast

Zak ik af
langzaam
behoedzaam
niets wil ik missen
trek ze los
één
voor één
een mes voor wie niet wil

Het dwarrelt
roept
valt
verschrompelt

Bemodderd
graaf ik
terug omhoog
verdwaasd
zoveel lichtheid
in een wortelloos bestaan

Niet weggaan nu
ik ben zo blij dat je er bent
hou je armen nog even om me heen
het voelt zo goed.

Ik moet plassen, maar ik ga gewoon niet
als ik nu ga, ben je weg als ik terugkom
ik hou het nog wel even vol
niet vervagen, vervormen, vervliegen, hier blijven
bekkenbodemspieren aantrekken, zie je
dat lukt
gelukkig je blijft nog even.

Kom, laten we verder praten
het ging niet hè
denk jij dat ook?
we moesten elkaar loslaten zeg me
dat jij het ook zo ziet, geen andere keuze
zo fijn om even met je te zijn.

Nu moet ik echt plassen
een laatste omhelzing
stevig, zoals ik ze van je ken
een laatste kus
een kriebel op mijn rug
je mag gaan lieffie
eindelijk
ik kan het
roep ik je nog na
terwijl ik langzaam ontwaak.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)
Februari 2023

Van de twee

Van de twee was er één
met een grenzeloos begrip
van beide verhalen was er één
dat gehoord werd
voor de gedeelde pijn gaf één
de ruimte die het verdiende
en tenslotte
was er één
die uit de bocht mocht vliegen

Eén braakte alles uit
gebruikte woorden
als angels om mee te steken
de ander vol gif
staand in een moeras
van misverstanden
geen andere optie dan
wegzakken en stikken
in de vuiligheid

©Jasmin Daamen (pseudoniem)

Januari 2023

Ik zeg mijn baan op
kook een laatste maaltijd
voor mijn kinderen

maak mijn huis
nog één keer schoon
leeg prullenbakken
en de brievenbus
breng oud papier weg
flessen in de glasbak

pak mijn koffer en sluit
ramen, deuren en zeg
buren vaarwel

Ik stap in mijn auto, start
de motor, open
Googlemaps
en typ 'liefde' in

©Jasmin Daamen

November 2022